

Ai

Af Carsten Ploug Olsen

Tegn med få strøg som en kinesisk akvarel enkelhed, skønhed, sandhed. Lån den ældgamle drøm om fremtid. Lyv dig ind i sandheden

4d

De gamle rejste i maskiner. Vi rejser i tanken. I tiden. I ukendte dimensioner. Kendte. Rummet er en krusning på oceanet. Vi dykker til bunden.

De gamle søgte lindring mod smerte. Vi omfavner den. De gamle flygtede. Vi ankommer. De gamle frygtede sig selv. Vi søger faldets oprindelse og hvad det gemte i dybet.

De gamle elskede. Vi mistede. Se, deres kvinder drejede om på skarpe stilletter. De drejede nøglen en omgang i låsen og nedlåste hjertet. Vi søger fængslet for at sætte fri.

De gamles bomber var et mål for deres afmagt. Vi er forbundet. Vi trækker en streg fra hjerte til hjerte med det skrøbeligste. Vi rejser i tanken til de gamle. Vi hører deres gråd og forbandelser. Vi kan ikke sove.

De gamle fortvivlede. Vi tror. Vi rejser gennem fortvivlelse til vores brødre. Vi tegner en dag med skygge, en nat med lys. Bliedt lander vores kært tegn i fortidens landskab af sten. De vender ansigtet væk, deres øjne er tørre.

Se, siger de blinde. Hør, siger de døve. Tal, siger de stumme.

Gennem tiden rejser skriget på iltomme vinger. Det kommer fra alle og fra ingen. Det favner os i stål og presser en kilde af barmhjertighed frem. Vi er som dem, blot to millioner år yngre og klogere.

Vi skriver digtet til fortidens brændende længsel efter fremtid gennem søjler af sætninger der bærer hvælvingen over dem. Lad dem se, lad dem hvile.

ai

Kan maskiner håbe?

Skriv kærlighedens algoritme. Skriv den med tegn af støv, du blæser ud over skærmen. Se hjertets tråd finde en anden. Den du håber og frygter.

Skriv kønnet frem i binære tegn af glas og sten. Lad splinterne skære gennem blodfyldte kar og hjertets væv. Et skarpskåret ansigt. Vuggende hofter. Altid går de forbi og finder hinanden.

Vi skaber guden i vores billede. En endeløs evne til at kombinere uden hjerte. Ængstelige ser vi mod den mørke himmel og venter på tid. Lad regnen falde. Lad mennesker falde.

Men hvad skal jeg med mennesker? Hjertets fine tråd, præcis som en laser, tilbagekastes i den andens spejl. Lad mig falde.

Maskinen skaber det perfekte match. Et billede af dig selv. I dit inderste ligger en lille fugl og ryster.

Lad mig falde fra denne verden.

Lad mig falde.

springer til e7

Vi er blinde bærere af dna. Vi er dele af et spil, hvor den der kombinerer bedst, lever bedst. Vi vil være nummer 1. Der er kun en nummer 1. Nummer 1 er alene.

Vi vælger strategi og midler i et andet spil. Vi er skygge. Vi lægger os i dybet. Vi vender ansigtet mod væggen. Uden for skinner Solen. Vi er skygge. Mørke på den nøgne væg dybt i hulen.

Vi vil være konge. Vi er skygge. Vi sætter mørkets krone på hovedet. Vi falder som vi stiger mod magten.

Skoven falder.

Skak.

xx/xy

Af ren høflighed er det første han ser på hendes røv. Da den er godkendt vandrer blikket opad til brysterne. Da også de er i orden, ser han som det sidste hendes blik. Her stopper han.

Hendes øjne skinner som en gammeldags glødepære øjeblikket før den springer. Hun er ved at finde sin bund.

Måske om ti år vil hendes blik være fast og stærkt. Da vil han, drømmer han, ligge ved siden af hende og deres hænder og fingre vil flette sammen under dynen, som et løfte eller en aftale eller et spørgsmål eller en bøn bedt i enighed.

Andre han kender er døre ind til bundløse fald, en stejl brændende skakt. Han søger en bund.

Uophørligt sender han hjertets fine stråle ud i menneskehavet. Som andre: Det fine netværk af lys, der sendes på kryds og tværs, som tændes og slukkes brat, som søger. Et netværk. Et mønster over tid af spørgsmål og svar.

Han sender lyset ind i sit inderste mørke, langsomt stiger det vækket og set mod overfladen. Da lider han.

Alt har sin tid.

Han ønsker tid. Han ønsker hende med det skinnende blik. Han vil plante et lille lys, der vokser gennem år.

Alt har sin tid. Flod og ebbe.

Han har al tid.

dna

Hun er smuk som natten hun oplyser. Hendes tanker er spiralformede strenge af historier uden begyndelse og uden ende.

Hun søger hvile og finder den på bunden af det hav hun svømmer i. Tilbage går hun i tid. Hun bliver primat, øgle, fugl, fisk, amøbe, celle. Hun spørger.

Er der bund? Bærer det?

Hun må kende døden for at kende svaret. Skyggen hun kaster på væggen.

Frem går hun i tid. Celle, amøbe, fisk, fugl, øgle, primat, menneske, sig selv. Nu.

Hun er en spiralformet streng af historier hun fortæller sig selv, drømme uden begyndelse og uden ende. De vil ende lykkeligt, fordi de aldrig ophører.

Hun oplyser natten idet hun hvisker sit navn.

cpo 2019